

τα

Κωδικός Ταχυδρομείου
040014

Ηπειρωτικά Νέα

ΤΕΤΡΑΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ "Η ΠΙΝΔΟΣ"

Περίοδος Δ' - Γραφεία: Κολιάτσου 36 - Κόρινθος - Τηλ.: 27410-25298, Fax: 84523 - Σεπτέμβρης-Δεκέμβρης 2018 - Αρ. Φύλλου 161
e-mail: syl.hpirwtwn@gmail.com

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΟΙ ΑΔΕΡΦΟΙ ΓΕΡΑΓΟΡΗ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ!

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ "Η ΠΙΝΔΟΣ" ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΟΠΗ ΠΙΤΑΣ-ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 19/01/19, ΣΤΙΣ 8.00 ΤΟ ΒΡΑΔΥ, ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΜΕΚΡΙΖΗ, ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ (3ο χλμ. ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΔΟΥ ΑΘΗΝΩΝ-ΚΟΡΙΝΘΟΥ). ΣΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΜΕ ΠΛΟΥΣΙΟ ΜΕΝΟΥ, ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ, ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ, ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΧΟΡΕΥΤΙΚΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ! ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ!

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΗ ΣΤΗΡΙΞΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΗΝ ΠΛΟΥΣΙΑ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΚΟΠΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΦΥΛΑΞΟΥΜΕ ΩΣ ΚΟΡΗ ΟΦΘΑΛΜΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΙΩΝΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΗ ΠΑΤΡΟΓΟΝΙΚΗ ΜΑΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ!

ΤΟ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΤΑΣΟΣ ΧΑΛΚΙΑΣ:

ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΗ, ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΑΞΙΑ ΛΑΚΗΣ & ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΛΚΙΑΣ: ΑΞΙΟΙ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ ΤΩΝ ΧΑΛΚΙΑΔΩΝ

ΡΙΓΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗΣ ΚΙ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ ΣΚΟΡΠΙΣΑΝ ΣΤΟ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟ ΚΟΙΝΟ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΤΑΣΟΥ ΧΑΛΚΙΑ ΜΕ ΤΗ ΖΩΝΤΑΝΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΤΙΜΗΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ του ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ «Η ΠΙΝΔΟΣ» ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥΣ.

Ο Σύλλογος Ηπειρωτών Κορινθίας «η Πίνδος», πιστός στους σκοπούς και τους στόχους του, έδωσε για μια ακόμα φορά την ευκαιρία και τη δυνατότητα στα μέλη και τους φίλους του να χειροκροτήσουν και να επιδοκιμάσουν την ακάματη, φιλόπονη κι αποτελεσματική του προσπάθεια διάσωσης, προβολής και διατήρησης της πολιτιστικής παράδοσης του τόπου μας.

Αφορμής δοθείσης, τούτη τη φορά, από την έκδοση και την κυκλοφορία του Βιβλίου «Τάσος Χαλκιάς: Το φύσημα του Θεού», της Άννας Ι. Στεργίου, από τις εκδόσεις Μιχάλη Σιδέρη, που πραγματεύεται τη ζωή και το έργο του κορυφαίου Έλληνα κλαρινίστα-μουσικού Τάσου Χαλκιά, ο Σύλλογος Ηπειρωτών Κορινθίας «η Πίνδος», πραγματοποίησε τη Δευτέρα 19/11/18, στο Συναυλιακό χώρο «Μ. Δημητριάδη», με πολύ μεγάλη επιτυχία ένα τιμητικό αφιέρωμα στη μνήμη του.

Η παρουσίαση και η αναφορά στο βιβλίο και την προσωπικότητα του Τάσου Χαλκιά έγινε, αδρά, δωρικά και λιτά, όπως αρμόζει σε μια τέτοια σπάνια φυσιογνωμία της Παράδοσής μας, από τη συγγραφέα του βιβλίου κ. Άννα Ι. Στεργίου και τον καθηγητή του πανεπιστημίου Θεσσαλίας κ. Βαγγέλη Αυδικο. Φυσικά το βασικό στίγμα δόθηκε από τον ίδιο του το γόνο, τον αξίως φέροντα το όνομά του, γνωστό και σπουδαίο καλλιτέχνη Λάκη Χαλκιά που με μεγάλη συγκίνηση και ιδιαίτερη φόρτιση αναφέρθηκε σε προσωπικές στιγμές και χαρακτηριστικά γεγονότα που σημάδεψαν τον πατέρα Τάσο αλλά κι όλη την οικογένειά του. Αποσπάσματα από το βιβλίο ανέγνωσαν τα μέλη του Συλλόγου

Αγαμέμνων Χαρίτων (συνταξιούχος οδοντίατρος και ιδρυτής, από 20ετίας και πλέον, του ερασιτεχνικού θεατρικού σχήματος «Λέσχη φίλων θεάτρου-ΕΚΦΡΑΣΗ» στο Λουτράκι) καθώς και Σπυριδούλα Ματάτση. Το ντοκιμαντέρ που προβλήθηκε, το κλαρίνο του Τάσου που αντάλλαξε μέσα απ' αυτό και τα επιλεγμένα τραγούδια που ερμηνεύτηκαν στη συνέχεια από το «χρυσό λαρύγγι» του Λάκη Χαλκιά, συνοδεία πιάνου που με δεξιοτεχνία και μαεστρία έπαιξε ο έτερος γόνος, επίσης γνωστός και καταξιωμένος μουσικός Χρήστος Χαλκιάς, όλα αυτά μ' έναν τρόπο αρμονικό κι επιβλητικό, προκάλεσαν εύλογα τη συγκίνηση και τον ενθουσιασμό του κοινού.

Ανάμεσα στο κοινό ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ κ. Γ. Ψυχογιός, ο Αντιδήμαρχος Πολιτισμού κ. Δ. Παρτινέβελος, ο Δημοτικός Σύμβουλος κ. Γ. Μουρούτσος, η πρόεδρος της Μικρασιατικής Στέγης Κορίνθου κ. Βασιλική Ευστρατιάδου κ.α. που με τις ενθουσιώδεις δηλώσεις τους επιβεβαίωσαν στο τέλος της εκδήλωσης, το υψηλό της επίπεδο και την αρτιότητα της διοργάνωσης, συγχαίροντας θερμά τον πρόεδρο κ. Βαγγέλη Ματάτση, τα μέλη του ΔΣ κι όλους τους συντελεστές της επιτυχίας.

Σημαντική είδηση και η παρουσίαση του Συλλεκτικού Ημερολογίου 2019 του Συλλόγου, που επίσης είναι αφιερωμένο στο μεγα-

λο Τάσο Χαλκιά, με πλούσιο φωτογραφικό υλικό από τη ζωή και την επαγγελματική του σταδιοδρομία, ευγενώς και πρόθυμα προσφερθέν από τους οικείους του. Σε δεύτερο πλάνο αλλά εξίσου σημαντική είναι η αναφορά στην πολύχρονη δράση του Συλλόγου με την ενδεικτική δημοσίευση αφισών, ημερολογίων και πλούσιου φωτογραφικού υλικού που αναδεικνύει τη διαχρονική του πορεία στα πολιτιστικά δρώμενα του ν. Κορινθίας. Η τελευταία του σελίδα είναι, όπως πάντα, αφιερωμένη στην προβολή των χορηγών της συγκεκριμένης προσπάθειας, του καταστήματος «EURONICS» Τζάφη στην Κόρινθο, του καταστήματος «Εμπορίας οικοδομικού σιδήρου» Πατέστου-Χαλκή, στα Εξαμίλια Κορινθίας του Συναυλιακού χώρου «Μ. Δημητριάδη» και του τυπογραφείου «Καταγράμμα», τους οποίους και δεν παρέλειψαν να ευχαριστήσουν οι διοργανωτές.

Πολλές ευχές για καλές γιορτές και ένα ευτυχισμένο, ειρηνικό και δημιουργικό 2019!

Ο πρόεδρος και τα μέλη του Δ.Σ.

Η ΔΙΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ:

κατενθουσιασμένοι οι εκδρομείς από τη φυσική ομορφιά του τοπίου, την απαραμιλλη αρχιτεκτονική των παραδοσιακών γεφυριών, την ανεκτίμητη αξία των αρχαιολογικών θησαυρών της Δωδώνης και των έργων Σύγχρονης Τέχνης του Θ. Παπαγιάννη.

Αρκεί μερικές φορές ελάχιστος χρόνος και χρήμα για να διανύσει κανείς μεγάλες αποστάσεις στο χώρο και το χρόνο... Μια απ' αυτές τις φορές ήταν και το διήμερο που πέρασε, 1 και 2 Δεκέμβρη, που μας ταξίδεψε στην Ήπειρο, στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον

της! Με τα φτερά του Συλλόγου Ηπειρωτών Κορινθίας "η Πίνδος" πετάξαμε στο Ελληνικό Ιωαννίνων, στην Αρχαία Δωδώνη, στα Γιάννενα και τα Ζαγοροχώρια (Κήπους-Βίτσα-Μονοδένδρι). Με δέος περπατήσαμε στα περίφημα γιοφύρια της Ηπείρου, "Κοκόρου" και "Καλογήρου.

Απολαύσαμε σπουδαία έργα Τέχνης και τοπία ονειρεμένα, ντυμένα τη μαγεία των φθινοπωρινών χρωμάτων. Ο ωραίος καιρός και η καλή παρέα ανέβασαν τη διάθεση στο ζενίθ και απογείωσαν την απόλαυση της αστραπιαίας απόδρασης από την ρουτίνα της καθημερινότητάς μας.

Μοναδική και άξια συγχαρητηρίων ήταν η ξενάγηση που μας έκανε στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης "Θεόδωρος Παπαγιάννης" στο Ελληνικό Ιωαννίνων η υπάλληλος του Μουσείου, Νίκη Γιαντζή! Ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση! Όπως μας πληροφόρησε ο ίδιος ο κ. Παπαγιάννης από την πρώτη στιγμή της ίδρυσης του Μουσείου, εδώ και δέκα περίπου χρόνια η Νίκη είναι εκεί και δίνει τον καλύτερό της εαυτό!!!!

Μας απέδωσε τόσο παραστατικά και τόσο ένθερμα το πνεύμα του καλλιτέχνη, που ειλικρινά δεν έχουμε λόγια να την ευχαριστήσουμε. Πολύ ευτυχής συγκυρία για τον γλύπτη Θεόδωρο Πα-

παγιάννη, το Μουσείο και το Ελληνικό Ιωαννίνων, η επιλογή του συγκεκριμένου προσώπου! Οι εντυπώσεις όλων για το έργο του Θ. Παπαγιάννη άριστες! Όλοι μας κατενθουσιασμένοι!!!

Θα επαναληφθεί, σίγουρα και σύντομα, αυτό το εγχείρημα!

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΣΤΟ FB ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ: PINDOS-KOR.BLOGSPOT.GR
ΣΤΕΙΛΤΕ ΜΑΣ ΑΡΧΕΙΑΚΟ ΥΛΙΚΟ ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΟΥ ΤΥΧΟΝ ΕΧΕΤΕ ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΗ ΣΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

“Ο Παρείσακτος” και οι “Γενναίοι της Ελευσίνας”
του Νίκου Δενδρινού

Πρόκειται για δύο αυτοβιογραφικά βιβλία του γνωστού στην περιοχή μας από το περιοδικό “ΕΙΚΟΝΑ” και την τοπική εφημερίδα “Νέα Κρομμιάνα”, δημοσιογράφου και συγγραφέα Νίκου Δενδρινού. Δύο βιβλία που κυκλοφόρησαν με μικρή χρονική απόσταση το ένα από το άλλο, περιεκτικά και ενδιαφέροντα, με έναν λόγο συμπεκνωμένο και λιτό, με μια γραφή λακωνική και κυριολεκτική και με μια μοναδική αφηγηματική ικανότητα.

Στο περιορισμένο εύρος των 140 περίπου σελίδων το καθένα, ο συγγραφέας συμπυκνώνει βιώματα και αναμνήσεις των παιδικών και εφηβικών του χρόνων και τα εμπλουτίζει επιδέξια με φαντασία και μυθοπλασία, ώστε να καταστούν ακόμα πιο ευανάγνωστα και πιο ελκυστικά στον αναγνώστη.

Το πρώτο βιβλίο του οποίου η υπόθεση εκτυλίσσεται σε κάποιο Ελληνικό νησί, αποτελεί διπλή μαρτυρία για την Ελλάδα των αρχών της δεκαετίας του 1950, που χάθηκε και για ένα κοινωνικό πρόβλημα, εκείνο της κακοποίησης των παιδιών που ακόμα υφίσταται με οδυνηρές συνέπειες.

Η υπόθεση του δεύτερου βιβλίου ξετυλίγεται στην εργατούπολη της Ελευσίνας (1956-1962) όπως τη βίωσε πραγματικά ο συγγραφέας ως ονειροπόλος έφηβος. Εκείνο που χαρακτηρίζει τα δύο βιβλία είναι τα άφθονα μηνύματα της ανθρωπιάς, της Αλληλεγγύης και του αγώνα για το δίκιο, την Αγάπη, την καλωσύνη. Τα ιστορικά στοιχεία και τα περιβαλλοντικά ερεθίσματα που παρα-

τίθενται καταφέρνουν να ευαισθητοποιήσουν στο έπακρο τον αναγνώστη, ώστε να ανατρεξεί από μόνος του, στις αναγκαίες και χρήσιμες αντιπαραβολές και συγκρίσεις με το σήμερα. Κοινό χαρακτηριστικό και των δύο βιβλίων είναι η ομοιότητα με το λαϊκό παραμύθι, που είναι ο μόνος μυθικός λόγος που έχει παραμείνει ολοζώντανος σ' ολόκληρο τον μικρό μας πλανήτη. Με συγκίνησαν ιδιαίτερα τα δυο αυτά αφηγήματα, γι αυτό και σας τα συνιστώ ανεπιφύλακτα.

“Το κορίτσι της εισβολής στην Καπαδοκία” της Αναστασίας Χειμωνίδου

Το βιβλίο αυτό της Αναστασίας είναι εμπνευσμένο από τα γεγονότα και τα ιστορικά συμβάντα που βίωσαν οι Κύπριοι συμπατριώτες της, προφανώς και η ίδια, κατά τα δύσκολα χρόνια της απροσδόκητης και καταστροφικής εισβολής του Αττίλα στην Κύπρο, αφήνοντας ανεξίτηλα τα ίχνη της βαρβαρότητας και της απώλειας. Αλλά διαπνέεται κι από τα συναισθήματα της αγάπης και του έρωτα που γεννιούνται κόντρα στη θύελλα του πολέμου και της έχθρας και πυροδοτούν τη λαχτάρα και την ελπίδα για ήρεμη, φιλερηνική ζωή και προκοπή. Η ακλόνητη πίστη στο Θεό και τον Άνθρωπο, που διαπνέει το έργο, υποσκελίζει τους φόβους, τις αμφιβολίες, την αδυναμία, την απολμία, την ανασφάλεια.

Ο εμπλουτισμός του με πληθώρα λαογραφικών, ηθογραφικών, φυσιολατρικών και ιστορικών στοιχείων το καθιστά περισσότερο ενδιαφέρον κι ευανάγνωστο. Τούτο το βιβλίο της Αναστασίας Χειμωνίδου, ανεξάρτητα από την έκταση και το μέγεθος της μυθοπλασίας που περιλαμβάνει, αποτελεί σημαντική συμβολή στην ιστορική μνήμη και την καταγραφή του συγκεκριμένου γεγονότος της εισβολής, ενισχύει και υπηρετεί την ιδέα της ειρηνικής συνύπαρξης και της φιλίας των λαών. Ως εκ τούτου εκφράζω τα ειλικρινή μου συγχαρητήρια και τις πιο θερμές μου ευχές μου στη συγγραφέα και το συστήνω ανεπιφύλακτα στο αναγνωστικό κοινό.

Μαργαρίτα Φρονιμάδη-Ματάτση

«Τα Ηπειρωτικά νέα»

ΤΕΤΡΑΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ “Η ΠΙΝΔΟΣ”

Δ/ΝΣΗ: Κολιάτσου 36, 1ος όροφος, γρ. 8, 20131 Κόρινθος,
FAX: 27410 84523

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ “Η ΠΙΝΔΟΣ”

Δ/ΝΣΗ: Κολιάτσου 36, 1ος όροφος, γρ. 8, 20131 Κόρινθος

e-mail: syl.hpirwtwn@gmail.com

web: pindos-kor.blogspot.gr

facebook: Σύλλογος Ηπειρωτών Κορινθίας

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΒΑΓΓΕΛΗΣ Ν.ΜΑΤΑΤΣΗΣ
Λ.ΙΩΝΙΑΣ 5Α –ΚΟΡΙΝΘΟΣ – 20100 ΤΗΛ.:27410-25298 ΚΑΙ
ΚΙΝ.:6944445132

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ - ΤΣΑΝΗΣ ΗΡΑΚΛΗΣ -
ΦΡΟΝΙΜΑΔΗ-ΜΑΤΑΤΣΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ: ΚΑΤΑΓΡΑΜΜΑ, Αγ. Ιωάννης - Κιάτο
ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΔΙΑΝΕΜΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
(για τα ενυπόγραφα άρθρα ευθύνονται οι συντάκτες τους)

Στη γέφυρα του ποταμού Έβρου

Βραβείο Ειρήνης και φιλίας "ΑΜΠΝΤΙ ΙΠΕΚΤΣΙ" - 1983

Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος

Να που σήμερα τα ταιριάζουμε..., έρχεται... Τρέχω κι εγώ στη γέφυρα. Ακουμπήσαμε στα σιδερένια μπράτσα της. Κοιταζόμαστε, γελάμε, τρίβουμε τα χέρια μας.

—Μπρε Βαγγέλη, πρώτος άρχισε ο Οζμάν, πήρες γράμα απ'τη φαμίλια σου; Τι κάνουν; Χιόνι έριξε εκεί; Έχουνε ζύλα για την ογνίστρα;

—Πήρα άδεια και πήγα και τους είδα. Ήταν ο πατέρας πάλι άρρωστος. Τώρα είναι καλά. Σου στέλνει χαιρετίσματα κι αυτά... Ήταν ένα πακέτο σιγάρα... Καταχάρηκε. Μαγκάλι ασε χωρίς να πει κουβέντα.

Ύστερα από λίγες μέρες ζανασιμί-ζαμε.

—Θάρβουν και τ'άλλα τα παιδιά να γνωριστείτε, είτε χαρούμενος. Τους κέρασα σιγάρο ελληνικό... Είναι καλά παιδιά..., καρντάσηδες... Έβαλε το χέρι στην τσέπη. Κάτι έπιασε και το κρατούσε, και το πρόσωπό του χάλασε.

—Τι έχεις, Οζμάν; Τι σου συμβαίνει; Με σκυμένο το κεφάλι, μου έδειξε ένα γράμμα.

—Η αδελφή μου, το στέλνει... Η μάνα μου... χειρότερησε... Με ζητάει να πάω γρήγορα. Ζήτησα άδεια... Αλλά ώσπου να μου τη δώσουν... Θα την προλάβω;

Εκλαιγε, με σκεπασμένο το πρόσωπο. Μ'έπιασε και μένα ένας κόμπος στο λαιμό. Την αγάπη για τους γονείς μου, τη νιώθω πιά δυνατή, τώρα που ντύθηκα στο χακί. Κι όταν ήρθα εδώ στα σύνορα..., τους σκέφτομαι, μέρα και νύχτα... Ο νους μου τώρα..., πέταζε, πήγε και στη δική μου μάνα κι τη ψυχή μου βούρκωσε. Κόμπος μ'έπιασε στο λαιμό... Πόση δουλειά και πόση έγνοια δεν κουβαλάει πάνω της η καμμένη η μάνα μου... Μήνες θέλω να πάρω το απολυτήριο. Θάρθω και θα σε ξεκουράσω..., μανούλα... Πολύ καπνό μάζωξες κι αρμάθιαξες στην ξένη δουλειά... Έφυγα παιδί και θα γυρίσω άντρας, γερός και δυνατός... Εγώ θα δουλεύω και γιά σένα και γιά τον πατέρα... Ο Οζμάν, αμίλητος, διαλογίζονταν, έσφιγγε το στόμα του, κουνούσε το κεφάλι. Πόσο μοιάζουμε όλοι οι άνθρωποι αλήθεια... Η φλέβα που τροφοδοτεί την καρδιά μας, είναι ίδια, καταίδια σε όλους; Έλληνες, Τούρκους, μαύρους, άσπρους, κίτρινους... Έπιασα τον ώμο του.

—Θα την προλάβεις, Οζμάν, θα την προλάβεις. Στείλε της την αγάπη σου με τις ηλιαχτίδες, με της καρδιάς σου τη φλόγα, με την ψυχή σου. Το βράδι που θάσαι μόνος, μίλησε μαζί της. Πεζ της και γιά μένα το φίλο σου. Νά σε περιμένει όσο κι αν αργήσεις...

Πιάσαμε τα χέρια σφιχτά και χωρίσαμε...

Όπως άρχισε η γνωριμία με τον Οζμάν, έτσι απλώθηκε σαν περικοκλάδα και με τ'άλλα παιδιά. Πάνω στη γέφυρα ανταμωνόμαστε και κουβεντιάζαμε. Είμασταν όλοι νέα παιδιά, με καθαρά μάτια κι ανοιχτή καρδιά. Η γνωριμία, η φιλία..., πόσο αλάζει τη ζωή και την ομορφάνη!!!... Η γέφυρα του ποταμού Έβρου... έγινε μιά δεύτερη γέφυρα φιλικών ανθρώπινων σχέσεων...

Ήταν μια ηλιόχαρη μέρα του Μάη. Η κουλάδα του Έβρου είναι σωστός παράδεισος. Παντού πράσινο. Δέντρα χλοερά, ανθισμένα, χορτάρια, λουλούδια λογής-λογής. Κοκινίζει ο τόπος από τις παπαρούνες και τα

κοκιντρέφυλλα. Ολόδροσα, πανέμορφα κρίνα της στεριάς και των νερών... Τι να πρωτοχαρούν τα μάτια, και ποιά αρώματα να ξεχωρίσεις... Τι πλούτος είναι η άνοιξη εδώ... Κι αυτός ο ειρηνικός γίγαντας, το ποτάμι, δροσολογεί τη γη και την πλουτίζει με οργιαστική βλάστηση. Τα νεροπούλια, χαριτωμένοι ζωηροί βουτηχτάδες, λούζονται και παίζουν στα ήσυχα νερά κι οι φωνές τους συνθέτουν τη συναυλία της ζωής και της άνοιξης... Αυτή η άνοιξη πόσο μιλάει μέσα μας, κι ας είμαστε φα-νταράκια κι άγρυπνοι φρουροί των συνόρων... Μας παρασέρνει σ'άλλους τόπους και σ'άλλους στοχασμούς.

Από την άλλη άκρη της γέφυρας, ακούω το ξεχωριστό σφύριγμα του Οζμάν.

—Ερχομαι..., λέει.

Περπατάει γρήγορα, με τα χέρια κουνά μένα. Το συνηθίζουμε αυτό, γιά να ξεμουδιάζουμε. Μόλις είχα παραδώσει τη σκοπιά. Αυτή τη συντυχία, πόσο τη χαιρόμαστε... Κουβεντιάζοντας Εκκρεμάσαμε και τα θανατερά σύνεργα..., να λευτερώσουμε γιά λίγο τις πλάτες μας. Ετσι όπως τ'ακουμπήσαμε μαζί, εκείνα γλίστησαν απαλά και σαν να είχαν ποτιστεί από τη δική μας ανάσα, σταύρωσαν κι αδερφώσανε, πόνοι στη λουλουδιασμένη γη. Ξαπορήσαμε. Κοιταχτήκαμε στα μάτια, στοχαστήκαμε, κρυφογελάσαμε.

—Φίλοι εμείς Οζμάν, σταυραδέλφια και τα ντουφέκια μας, είπα χειρονομώντας.

Αυτή η εικόνα..., αυτό το σκηνικό... Ποιάς βουλής προσταγή, ήταν; Πόσων ανθρώπων, λαών, εθνών δεν ήταν συμπυκνωμένος από αιώνες πόθος και όνειρο παντοτινό... Ένωσα μιά τρυφερή αγάπη γιά τ'αδελφωμένα μας ντουφέκια. Κεφάλτος ανασκηώθηκε ο Οζμάν. Στα μάτια του, χαρά μικρού παιδιού έπαιζε με τα βλέφαρά του. Εγώ αφαιρέθηκα. Τούτη η εικόνα είχε γίνει ένα όραμα, που με συνεπήρε: Μιά μακριά λευκή ταινία, με τα όπλα σχεδιασμένα, λευκά κι αυτά, σταυροδεμένα, μας έζωσε γύρω γύρω..., και μεις αγκαλιαστήκαμε...

—Πώς έγινε αυτό, πώς ανταμώθηκαν έτσι, από μοναχά τους; ρώτησε ο Οζμάν. Είναι καλό πράμα αυτό..., μπρε Βαγγέλη... Όλοι φίλοι πρέπει να γίνουμε, Τούρκοι και Έλληνες. Εμείς είμαστε νέοι και θέλουμαι να ζήσουμε καλά, χωρίς πόλεμο...

Κάτι μέσα μου χοροπηδούσε, κάποια φωνή μ'ανακά-τωνε.

—Αυτά τα ντουφέκια μας, μόλις ακούμπησαν στη γη, άκουσαν τη μυστική φωνή της: Να γίνετε από δω και μπρος, χρήσιμα κι ειρηνικά εργαλεία στα χέρια των ανθρώπων. Με τη δική σας βοήθεια, να πλουτίσουν το χώμα μου, με όλα τ'αγαθά. Να, βλέπω κιόλας τα ντουφέκια μας έγιναν τσαπιά, δρεπάνια, σφυριά, μηχανήματα, γιοφύρια... Όλα καινούργια. Λάμπει το μέταλο. Λάμπουν τα μάτια, αυτών που τα κρατούν... Τα βλέπεις και συ, Οζμάν;

Γελώντας απάντησε:

—Ού..., ού..., τα βλέπω!... Χειρονομούσε και χοροπήδαγε. Πόσο καιρό ονειρεύομαι αυτά τα μηχανήματα... Στο σπίτι θα με περιμένουν μπρε...

—Σήμερα, αυτά τα όπλα των... φρουρών, υπογράψανε τη συνθήκη της φιλίας και της ειρηνικής ζωής των λαών μας.

ΛΕΣΠΙΩΣ
ΚΑΡΒΕΛΗ

Ψάχνει την τσέπη του ο Οζμάν κι εγώ τον κοιτάζω, περιέργως, τι θα βγάλει από μέσα.

—Πήρα γράμο από την αδελφή μου, να το. Γελάει, το διαβάει. Η μάνα μου γύρισε στο καλύτερο. Κι αυτό το χαρτί... εδώ... Σε μιά βδομάδα απολύομαι...

Το ένα κοντά σ'άλλο, μου τάλεγε, κι εγώ μπερδεύτηκα. Πάλι το χέρι στην τσέπη.

—Αυτή την ταμπακίερα..., θα σου τη χαρίσω, να με θυμάσαι, καρντάς Βαγγέλη. Τώρα που θα γυρίσω στο χωριό..., θα παντρευτώ...

—Εχεις κάποιο κορίτσι που σ'αγαπάει; Και δε μου τάπες τόσο καιρό; —Δεν το λέμε... Δεν το συνηθίζουμε εμείς αυτό.

—Και πώς τη λένε;

—Εσμέ... Εσύ; Έχεις κι εσύ;... Να μου το πεις, εγώ θα φύγω σε λίγες μέρες.

—Να... αυτή... Τώρα μου την έστειλε τη φωτογραφία. Ελπίδα τη λένε...

Καλοκοίταξε τη φωτογραφία, τη χάρηκε, τη θαύμασε κουνώντας το κεφάλι.

—Λέω πως μοιάζει με την Εσμέ... Σαν νάνοι αδερφάδες... Πολύ όμορφη η Ελπίδα... Θα παντρευτείς και συ, όταν απολυθείς;

—Και βέβαια θα παντρευτώ. Η Ελπίδα με καρτερεί δυο χρόνια τώρα...

Τα δυο φανταράκια μας, οι φρουροί των ελληνοτουρκικών συνόρων, ακούμπησαν το κεφάλι στην απαλάμη τους.

Νύστα έπεσε στα μάτια τους. Τα σύνορα κλείνονται με συρματοπλέγματα και τείχη. Οι καρδιές μας όμως οίνοι ανυπότακτες, αφέντρες πανίσχυρες της ζωής μας και δε λογαριάζουν φραγμούς κι εμπόδια. Γιά αγάπες μιλούσαν, γιά χαρούμενα πρόσωπα, γιά όμορφα πράγματα. «Τα χέρια μας λύθηκαν, έψαξαν στη γη, βρήκαν λουλούδια έκοψαν, έκαναν μπουκέτα. Τα μάτια μας, λαχτάρισαν, έψαξαν, γύρω τριγύρω. Μα..., ούτε η Εσμέ, ούτε η Ελπίδα, ήταν κοντά μας». Κι ήταν τόσο χαρούμενοι. Κι ήταν τη μέρα τούτη του Μάη, τόσο όμορφη η φύση. Πόσο ήθελαν να δώσουν στην αγαπημένη τους, αυτό το μπουκέτο, με τα δροσερά λουλούδια, μαζί μένα φίλι, από τη νιότη της ζωής και της φύσης. Μύρισαν τους ανθούς, νοστάλησαν, ξεμάκρυναν κι απ'τη σκοπιά κι απ'τα σύνορα. Τα μάτια τους όμως έπεσαν σ'αδελφωμένα ντουφέκια.

—Θαρώ πως γλυκοκοιμούνται Οζμάν...

Τα ξεχωρίσανε και τα πήρανε, με χαρά. Τα ζύγιασαν στα χέρια και τους φάνηκαν ελαφρότερα.

«Η χαρά της ζωής..., δίνει δύναμη και φτερά στο νου, και καλοστρέφει...».

Στις κάνες βάλαν τους ανθούς, και φάνταξαν τα όπλα ανθογιάλια... Έτσι τα κρέμασαν στους ώμους. Τα χέρια σφιχτήκαν δυνατά.

—Γειά σου, φίλε Οζμάν...

—Γειά σου, καρντάς Βαγγέλη...

**ΑΠΟΣΤΟΛΗ
Δ. ΚΑΛΑΝΤΖΗ,**
συνταξιούχου
εκπαιδευτικού

Η γενιά μας πέρασε τα πιο στερημένα παιδικά χρόνια. Όχι πως οι προηγούμενες γενιές κολυμπούσαν στην αφθονία. Τουναντίον. Λίγο πρεντζοτύρι και κανένα αυγό ήταν το καθημερινό μας. Η κατσαρόλα, εκτός από τον τραχανά, σπάνια έμπαινε στη φωτιά. Και μόνο όσπρια (φασόλια, φακές) φιλοξενούσε. Αλλά να, σε μας έτυχε και η κατοχή. Για δυο-τρία χρόνια στερηθήκαμε ακόμα κι αυτό το καλαμποκάλευρο, τη μπομποτά.

Καθημερινές ήταν οι επελάσεις των γαβριάδων του χωριού σε κάθε τι φαγώσιμο. Στόχος τα σύκα της κυρ-Αθηνάς, τα σταφύλια και τα κούμπλα (κορόμηλα) του Μήτρο Κολιού, τα σκόρδα της Σωτήρυνας, τ' αυγά της Φροστώνης και τα **καρύδια της Γιωργάκαινας**. Τα δέντρα με τους καρπούς αυτούς πάντα μας γαργαλούσαν την κοιλιά και πολύ θα θέλαμε να είμαστε οι αποκλειστικοί τρυγητές τους. Για μας δεν είχε καμιά σημασία που δεν ήταν δικά μας. Την πείνα μας μόνο θέλαμε να στομώσουμε. Μετά από κάθε γιουρούσι οι κήποι και τα δέντρα, σα να πέρασε σύννεφο από ακρίδες, έδειχναν το μέγεθος της καταστροφής. Οι επιδρομές άρχιζαν από την αρχή του καλοκαιριού και συνεχίζονταν κατά κύματα μέχρι το τέλος του Οκτώβρη. Τα καρύδια βρισκόνταν στο προσκήνιο τον περισσότερο χρόνο απ' όλα τ' άλλα φρούτα. Γι' αυτό και η διάρκειά των επιθέσεων ήταν μεγάλη. Άρχιζε από τις αρχές Αυγούστου -από τότε που μόλις έδενε το σούμπρο (το εσωτερικό του καρυδιού)- και κρατούσε ως το τέλος του Φθινοπώρου που γίνονταν η συγκομιδή. Όλο αυτό το διάστημα τα πουκάμισά μας, τα χέρια μας και τα χείλια μας ήταν κατάμαυρα από τα καρύδια.

Η Γιωργάκαινα κάθονταν στον απάνω μαχαλά. Ήταν μια μοναχική γυναίκα. Δεν ήταν η συνηθισμένη καλοκάγαθη γερόντισσα του χωριού. Όλες οι ενέργειές της διέπονταν από τάξη και αυστηρή πειθαρχία. Λίγα τα παρέδωσε με τους χωριανούς. Αυστηρή και καχύποπτη δεν εμπιστεύονταν κανέναν. Και με τους χωριανούς λίγες και μετρημένες κουβέντες. Εξαιρεση αποτελούσε μόνο ο μπάρμπα-Τάσιος ο γείτονάς της. Μόνο αυτόν εμπιστεύονταν και σ' αυτόν απευθύνονταν σε κάθε δύσκολη γι' αυτήν ώρα. Ήταν ο φύλακας άγγελός της. Το σπίτι της ήταν χτισμένο μέσα σ' ένα τεράστιο οικόπεδο και μέσα σ' αυτό ήταν 5-6 πελώριες καρυδιές. Τα δέντρα αυτά ήταν όλη της η ζωή. Τα πρόσεχε και τα κανάκευε σαν να ήταν παιδιά της.

«**Νυφούλες μου ... καμάρια μου ...**» κι άλλα τέτοια τους έλεγε. Παντού έβλεπε εχθρούς. Ο μεγαλύτερος, όμως, «οχτρός» της ήταν το σκοτάδι. Η νύχτα ήταν σύμμαχος των επιδρομών. Γι' αυτό πριν ακόμα νυχτώσει λάβαινε τα μέτρα της. Σφήνωνε μ' ένα ξύλο την πλεχτή σα σχεδιά εξώπορτα της αυλής, σφάλιζε το κοτέτσι με το «λ'θάρ» (ειδικά επιλεγμένη πέτρα) για να γλιτώσει τις κοτούλες της από την «καταραμέν» την αλεπού, έριχνε μια τελευταία ματιά στον αυλόγυρο μην αλησμόνησε ακυβέρνητο «είδ'σμο». (είδος- σκεύος ή εργαλείο) και οχυρώνονταν στο μικρό σπιτάκι της. Μαντάλωνε καλά και σ' ενίσχυση

ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τα καρύδια της Γιωργάκαινας

του αδύναμου μάνταλου έβαζε πίσω και την ξύλινη αμπάρα. Οι δε χοντρές σιδεριές των παραθύρων της παρείχαν πρόσθετη ασφάλεια.

Ήσυχη πλέον κι ευχαριστημένη που κι αυτή η μέρα κύλησε ήσυχα κατά πως ήθελε ο μεγαλόδυναμος τον ευχαριστούσε με απαντούς σταυρούς και μετάνοιες δια της Θεομήτορος, «**Παναϊτσα μ' Χ'σή μ', δοξασμένο τ' όνομά σ'»**.

Όλη τη μέρα κάθονταν στο πεζούλι της αυλής της κι από 'κει διαφέντευε το βίος της. Με άγρυπνο μάτι παρακολούθουσε από τα χαράματα μέχρι το σούρουπο όλες τις ...διαθέσεις των εισβολέων και μόλις αντιλαμβάνονταν την παραμικρή ύποπτη κίνηση έβαζε τις φωνές.

-**Τάσιουσου ... παν' τα καρύδια μ' απ' τα λ'σιάρ'κα τ' κιαρατάααα ...** (Λυσσασμένα παιδιά από την πείνα). Αλλ' ως που να 'ρθει ο Τάσιος εμείς οι απρόσκλητοι ραβδιάνοι (ράβδισμα) είχαμε κιάλας εξαφανιστεί με γεμάτους τους κόρφους καρύδια.

Παλιότερα η Γιωργάκαινα όταν ήταν νέα το άγρυπνο γερακίσιό μάτι της δε λάθευε. Τώρα όμως που είχε γεράσει την πρόδιδαν και τα μάτια της και τ' αυτιά της. Πολλές φορές μπέρδευε τους περαστικούς με τις ... συμμορίες των γαβριάδων που λυμαίνονταν τους κήπους και τα δέντρα του χωριού. Αν κάποιος κοντοστέκονταν στο σοκάκι, εκείνη το έπαιρνε σαν σχεδιασμό επίθεσης και τον περιέλουζε με βρισιές.

Τα καρύδια μ' κ'τάει το ρεψάντερο και το ρεψόσκοτο τ' κιαρατά ... Ακόμα και τις καρακάξες που πετούσαν από

κλωνάρι σε κλωνάρι αρπάζοντας από καμιά καρύδα, εκείνη τις έπαιρνε για κλέφτες και καλούσε το σωτήρα της.

-Τάσιουσου ... πάν' τα καρύδια μ' ...

Τα καρύδια της έδιναν δύναμη και σιγουριά. Ήταν κάτι καταδικό της. Η συλλογή τους ήταν μια ολόκληρη ιεροτελεσσία. Όριζε εκ των προτέρων μέρα ραβδίσματος με ραβδιάνο -ποιον άλλο;- το μπάρμπα Τάσιο. Τη μέρα αυτή τον τάζει κιάλας. Αφού τα μάζευε και τα έλιαζε τα τοποθετούσε μ' επιμέλεια σε τσουβαλάκια και τα έκρυβε σε διάφορα σημεία του σπιτιού γιατί κι εκεί ακόμα κινδύνευαν από απρόσκλητους μουσαφίριους.

Η Γιωργάκαινα χήρεψε πολύ νέα. Έτσι Όλα τα βάρη έπεσαν απάνω της. Τώρα είχε να θρέψει τα τρία παιδιά της, να οργώσει και να σπείρει τα χωράφια της και να φροντίσει τα λίγα ζωντανά που της άφησε ο μακαρίτης ο Γιωργάκης. Όσο ήταν νέα τα κατάφερνε. Μα τώρα είχε γεράσει. Οι δυνάμεις της την είχαν εγκαταλείψει. Η καχυποψία την είχε κυριεύσει. Παντού έβλεπε «οχτρούς». Οχτροί δεν ήταν μόνο τα παιδιά που επιβουλεύονταν τα καρύδια της αλλά και κάθε διαβάτης και περαστικός. Κάθε κουβέντα ή απλή ματιά προς τις καρυδιές της ερμηνεύονταν σαν εχθρική επίθεση. Σα σχεδιασμός βίαιης εισβολής και λεηλασίας του βιού της. Στη διαφανιζόμενη απειλή αμύνονταν με το μόνο μέσο που διέθετε, τις κατάρες. Μ' αυτές πολεμούσε όποιον νόμιζε ότι την αδικούσε. Δεν ξεχώριζε καλούς ή κακούς, όλοι ήθελαν το κακό της.

Όλοι ήταν εχθροί της. Από ποιον να ζητήσει προστασία; Από την Παναγία. Απαντοχή και καταφυγή κάθε φτωχού και αδύναμου. Μόνο που η Γιωργάκαινα ήθελε την Παναγία αυστηρό τιμωρό. Να ξεπαστρέψει μ' ένα Της νεύμα όλους τους οχτρούς της.

Γι' αυτό Την παρακαλούσε ...

-Ένας να μη μείν' Παναϊτσα μ' Χ'σή μ' (Χρυσή μου)... Όσες τρίχες έχ'η απαλάμ' τόσ' προκοπή να ιδούν ...

Και για το σπίτι και την περιουσία του οχτρού.

- Σταχτ' και κουρνιαχτός ... έρμα κι άλαλα ν' απομεινούν... κουκουβάγιες να λαλήσ'ν, Παναϊτσα μ' χ'σή μ' Δοξασμένο τ' όνομά σ' ... **Το γιατρό να 'χεις καλά Παναϊτσα μ' χ'σή μ' ...**

Στην εκδικητική της μανία πίστευε ότι έχει δεδομένη τη συμπαράσταση της Παναγίας. Γι' αυτό μετά από κάθε κατάρα τη δοξολογούσε (Παναϊτσα μ' Χ'σή μ' ... Δοξασμένο τ' όνομά σ' ...). Και για να της δείξει έμπρακτα το σεβασμό της γύριζε προς την ανατολή και άρχιζε τις μετάνοιες. Σταματούσε μόνο μετά τις 40.

Μπροστά στην κοσμοχαλασιά και στον αφανισμό που θα επέφεραν οι κατάρες της φαίνεται πως τρόμαζε και η ίδια. Φοβούμενη μήπως στην κοσμοκαταστροφή παρασυρθεί και ο γιατρός έσπευδε μετά από κάθε κατάρα να ζητήσει την εξαιρέσή του.

-Το γιατρό να 'χεις καλά Παναϊτσα μ' Χ'σή μ' ...

Ο γιατρός ήταν εγγονός της από την κόρη της. Επιστήμονας με ανθρωπιστικά αισθήματα. Σαν καλός Σαμαρείτης βοήθησε με την επιστήμη του πολύν κόσμο. Δεν ήταν δυνατόν ν' αφήσει απροστάτευτη τη γιαγιά του όσο παράξενη κι αν ήταν. Τη φρόντισε μέχρι τα βαθιά της γεράματα. Γι' αυτό κι εκείνη για το γιατρό μόνο ευχές και καλά λόγια είχε να πει. Ακόμα και τυφλή στα τελευταία της χρόνια έκανε συνεχώς μετάνοιες στην Παναγία να φυλάει το γιατρό. Δίκαια η μεσολάβησή της.

Η Γιωργάκαινα πέθανε σε ηλικία 107 χρονών. Άραγε βοήθησαν οι μετάνοιες για τη μακροζωία της; Ποιος ξέρει ...

Καλή σου ώρα Θειάκω Γιωργάκαινα που με τις παραξενιές σου εξήπτες την παιδική μας φαντασία κι έδινες νόημα στο μίζερο περιβάλλον του χωριού.

Κοινωνικά

Ο πρόεδρος και τα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου μας εκφράζουν τα θερμά και ειλικρινή τους συλλυπητήρια:

- Στην οικογένεια και προσωπικά στον πρώην πρόεδρο του Συλλόγου μας Παναγιώτη Χωρική, για το θάνατο του πατέρα του Μιχαήλ Χωρική.

- στην οικογένεια του εκπαιδευτικού Γκοντέβα Κωνσταντίνου, πρώην μέλους του Δ.Σ. του Συλλόγου μας

- στην οικογένεια του Λάμπρου Σέρμπη, παλιού μέλους του Συλλόγου μας για τον αδόκητο χαμό της κόρης του Γεωργίας, μητέρας δύο μικρών παιδιών και

- Στην οικογένεια της Δώρας Αναγνωστοπούλου, μέλους του Συλλόγου μας και του χορευτικού του καθώς και στην ίδια προσωπικά για την απώλεια του αγαπημένου της πατέρα Ηλία Αναγνωστοπούλου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

• Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ "Η ΠΙΝΔΟΣ" ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ Γ.Σ. ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ, ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΩΝ ΓΙΑ ΕΚΛΟΓΗ ΝΕΟΥ Δ.Σ., Ε.Ε. και αντιπροσώπων Π.Σ.Ε. την **ΚΥΡΙΑΚΗ 27/01/2019, ώρα 10.00 π.μ.,** στο συναυλιακό χώρο «**ΜΑΡΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ**», στην Κόρινθο (Αδειμάντου 12). Δηλώσεις για υποψηφιότητες θα υποβάλλονται στο γραφείο του Συλλόγου (Κολιάτσου 36-Α' όροφος-γρ.8) από 21 έως 23 Γενάρη, από 10-12 το πρωί και στα τηλέφωνα 27410-25298 και 6944445132. Fax: 27410-84523
ΤΟ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Τα μαντάτα της Ηπείρου

Επιμέλεια στήλης:

Μαργαρίτα Φρονιμάδη-Ματάτση

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ-Τα Γιάννενα κατατάσσονται σε έναν από τους τρεις δημοφιλέστερους προορισμούς της χώρας

"Ρεβεγιόν" Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς με την πληρότητα των ξενοδοχείων να ξεπερνά το 80% αναμένεται στους εγχώριους παραδοσιακούς χειμερινούς προορισμούς.

Πλημμύρισε Αι Βασιλίδες η Ηγουμενίτσα

Με σύνθημα ««Τρέχω-Προσφέρω Ένα Γεύμα Αγάπης», μικροί και μεγάλοι έδωσαν το δικό τους «παρόν» στην κεντρική πλατεία της Ηγουμενίτσας σε έναν αγώνα διαφορετικό. Πρόκειται για το «Δρόμο Αγάπης, Προσφοράς και Αλληλεγγύης» που διοργάνωσε για τέταρτη συνεχή χρονιά ο Πολιτιστικός Οργανισμός του Δήμου Ηγουμενίτσας.

ΠΡΕΒΕΖΑ Ένα μοναδικό ταξίδι στο σύμπαν, με το Φορητό Ψηφιακό Πλανητάριο στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Νικόπολης

Ένα μοναδικό ταξίδι γνωριμίας με το σύμπαν μέσα από μία μοναδική οπτικοακουστική διδακτική εμπειρία, με

αφετηρία το Αρχαιολογικό Μουσείο της Νικόπολης, όχημα το Φορητό Ψηφιακό πλανητάριο και παρέα το μικρό πρίγκιπα, είχαν την ευκαιρία να ζήσουν δεκάδες παιδιά ηλικίας 5 έως 12 ετών. Και στις 18 προβολές που πραγματοποιήθηκαν, το Φορητό Ψηφιακό Πλανητάριο ήταν κατάμεστο από παιδιά κάθε ηλικίας.

"Δίχτυ" προστασίας για τα Πέτρινα Γεφύρια της Ηπείρου δημιουργεί το ΙΓΜΕ

Στην πλήρη καταγραφή των πέτρινων γεφυριών στην Περιφέρεια Ηπείρου που έχουν πληγεί από καταστροφικά φαινόμενα και χρήζουν άμεσης αντιμετώπισης για άρση της επικινδυνότητας προχωρά η Περιφερειακή Μονάδα Ηπείρου του ΙΓΜΕ.

ΤΖΟΥΜΕΡΚΑ-Το Λαογραφικό Μουσείο, στα Άγναντα

Το Λαογραφικό Μουσείο Τζουμέρκων, βρίσκεται και λειτουργεί στα Άγναντα σε κτήριο που στέγαζε το παλιό δημαρχείο. Ιδρύθηκε και οργανώθηκε από την Ιστορική και Λαογραφική Εταιρεία Τζουμέρκων, με σκοπό τη συλλογή, διάσωση, διατήρηση και έκθεση πάσης φύσεως λαογραφικού υλικού, που σχετίζεται με την πολιτιστική και πνευματική παράδοση των Τζουμέρκων, σύμφωνα με τους καταστατικούς στόχους της Εταιρείας. Η είσοδος είναι ελεύθερη για

το κοινό, που ξεναγείται με χαρά από την υπεύθυνη του μουσείου κ. Κωνσταντίνα Χούμη στην οποία απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι. Πληροφορίες: www.ilet.gr, τηλ.:6970373378

ΓΙΑΝΝΕΝΑ-Συνεχίζονται οι εργασίες στο «Σπίτι του Δεσπότη»

Η Εφορεία Αρχαιοτήτων Ιωαννίνων, κατόπιν υπογραφής προγραμματικής σύμβασης με την Ιερά Μητρόπολη, ξεκίνησε εργασίες άμεσης στερέωσης σε ένα από τα σπουδαιότερα αρχοντικά της πόλης, στο «Σπίτι του Δεσπότη» -Οικία Χουσεΐν Μπέη- το οποίο βρίσκεται πίσω από το γήπεδο, στην οδό Πινδάρου και το οποίο κινδύνευε να καταρρεύσει.

ΑΡΤΑ- Έργο για την αντιμετώπιση ζημιών και καταστροφών

Υπεγράφη η σύμβαση και ξεκινά άμεσα το έργο της αντιμετώπισης ζημιών και καταστροφών που προκλήθηκαν από θεομηνίες σε όλο το Δήμο Αρταίων. Το σύνολο της δαπάνης ανέρχεται στο ποσό των 600.000 ευρώ και χρηματοδοτείται από το Δήμο Αρταίων και την Περιφέρεια Ηπείρου.

ΓΙΑΝΝΕΝΑ-Βράβευση Ρευματολογικής Κλινικής, στο 26ο Πανελλήνιο Συνέδριο Ρευματολογίας

Η Ρευματολογική Κλινική του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Ιωαννίνων, στα πλαίσια του 26ου Πανελληνίου Ρευματολογικού Συνεδρίου που διεξήχθη πρόσφατα στην Αθήνα, τιμήθηκε με το βραβείο ΚΕΠΕΤΖΗ για την εργασία που ανακοίνωσε στο Συνέδριο η Ομάδα επιστημόνων της.

ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2019 ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Το φετινό μας Ημερολόγιο για το νέο έτος-2019- είναι ένα ακόμα από τα συλλεκτικά ημερολόγια του Συλλόγου μας, επιτραπέζιο αυτή τη φορά, που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, αφού βασίζεται σε υλικό που μας προσφέρθηκε από το Λάκη Χαλκιά και αφιερώνεται στον ογκόλιθο της Μουσικής μας παράδοσης, τον κορυφαίο Έλληνα κλαρινίστα, τον διεθνώς αναγνωρισμένο Τάσο Χαλκιά.

Παρουσιάζει, επίσης, ενδιαφέρον γιατί αναδεικνύει σεμνά και παραστατικά, σε δεύτερο φυσικά πλάνο, την πολύχρονη δράση του Συλλόγου μας μέσα από το πλούσιο φωτογραφικό υλικό του αρχείου μας. Στις σελίδες του πολλά από τα μέλη του Συλλόγου, των Δ.Σ. και των χορευτικών μας τμημάτων θ' αναγνωρίσουν με χαρά κι ικανοποίηση, θέλουμε να πιστεύουμε, τον εαυτό τους. Ευχόμαστε καλή χρονιά.

ΤΗΣ ΑΔΙΚΗΣ ΤΣΙΟΠΕΛΑΤΟΥ - ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ

Η Μπέλλα όρθωσε τ' αυτιά της. Παραδόξως δε γαύγισε. Ο καθηγητής δεν την πρόσεξε. Ήταν συγκεντρωμένος στον εαυτό του, κατάκοπος, αλλά υπερήφανος κι ευτυχής, όπως ο ορειβάτης που μετά από πολύωρη δύσκολη ανάβαση φθάνει στην κορυφή. Είχε σκάψει στο μικρό του κήπο κι είχε φυτέψει ζαρζαβατικά. Σε λίγο καιρό θα έτρωγε λαχανικά της παραγωγής του. Χαλάλι η κούραση. Πολλαπλή. Δεν ήταν πια νέος. Είχε φύγει στα 17 από το μικρό του χωριό για να σπουδάσει. Η θάλασσα από μακριά έλαμπε, ήρεμη αρρυτίδωτη, σαγηνευτική. Όμως αυτός ήταν δεμένος με τη γη, το χώμα, τα φυτά, τα «κακοτράχαλα τα βουνά». Συναισθήματα που μόνο ένα αγροτόπαιδο μπορεί να δοκιμάσει ολοκληρωτικά, καταλυτικά, άφθαρτα για ολόκληρη τη ζωή του.

Κάποιος στεκόταν έξω από τη σιδερένια πόρτα του κήπου. Πήγε ν' ανοίξει. Η Μπέλλα τον ακολούθησε χαρούμενη κι έφθασε πρώτη. Ο άνθρωπος κρατούσε έναν ντενεκέ μ' ένα μικροσκοπικό φυτό μέσα. Το μικρό δέντρο που είχε ζητήσει έφθασε. Έφθασε όπως ένα νεογέννητο που το φέρνουν από το μαιευτήριο μέσα στο καλάθι. Ήταν μια φλαμουριά-μωρό, ένα μικροσκοπικό, αδύναμο νέο πλάσμα. Ένα ακόμη δέντρο στον κήπο. Αύριο θα το φύτευε στο χώμα του κήπου του. Προσπάθησε να θυμηθεί. Κάτι του έλεγε το όνομα του μικρού δέντρου. Ναι. Το είχε ξανακούσει. Στο σχολείο που δίδασκε από τα μικρά του Δημοτικού, όταν ετοιμάζαν γιορτή. Σιγοτραγουδούσε: «βούιζαν τα κλαριά της σαν να μου λέγανε, κοντά μου πάντα μέινε, θα βρεις γαλήνη εδώ»... Το γνωστό γερμανικό τραγούδι σε στίχους ελληνικούς. Σίγουρα λοιπόν πρέπει να ήταν ένα

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ Η ΦΛΑΜΟΥΡΙΑ

αξιόλογο δέντρο μιας και είχε γίνει τραγούδι. Και το κυριότερο, σκέφτηκε, ήταν ένα δέντρο που κοντά του μπορούσε ένας άνθρωπος να βρει γαλήνη και ο καθηγητής είχε ανάγκη αυτή τη γαλήνη. Τον βασάνιζαν πράγματα στη ζωή του. Λόγια που δεν είπε, όταν έπρεπε, σχέδια που δεν πραγματοποιήσε, όταν μπορούσε. Τα γνωστά «γιατί» των ανθρώπων. Κοίταξε πιο προσεκτικά το δεντράκι στον ντενεκέ. Τα φύλλα του είχαν το σχήμα καρδιάς. Ένα δέντρο φτιαγμένο από το Δημιουργό του για ν' αγαπά και ν' αγαπιέται. Ίσως τον αγαπούσε λοιπόν κι αυτόν, σκέφτηκε, καθώς θα μεγάλωνε. Είχαν γείρει τα φύλλα-καρδούλες. «Νυστάζει», είπε μέσα του, «πέφτει η νύχτα σιγά»...

Το άλλο πρωί φύτεψε τη φλαμουριά. Στο δικό του χώμα. Από το δικό του χώμα θα τρεφόταν. Αυτός θα της χάριζε τη ζωή. Θα ήταν υπό την εξουσία του. Ή μήπως με τον καιρό θα βρισκόταν εκείνος υπό την απόλυτη εξουσία της; Καθώς έβγαινε με τη Μπέλλα για τον πρωινό της περίπατο ήρθε η φράση στο νου του «λεωφόρος υπό ταση φυλώρας», Ανατολικό Βερολίνο. Οι αδελφές της κάπου στο βορρά συνόδευσαν τον περίπατο των ανθρώπων. Πολλών ανθρώπων. Η δική του θα συντρόφευε μόνο αυτόν. Η Νύμφη Φιλύρα, που την απήγαγε ο Κρόνος και του γέννησε τον Κένταυρο. Αυτός όμως δεν ήταν απαγωγέας. Ήταν μόνο αγοραστής. Η Φιλύρα είχε παρακαλέσει τους θεούς να μην την αφήσουν να πεθάνει κι έτσι την μεταμόρφωσαν σε δέντρο. Κι αυτός δεν την άφησε να πεθάνει. Ήταν άραγε ένας μικρός θεός; Επι-

στρέφοντας από τον περίπατο την κοίταξε προσεκτικά. Του φάνηκε πως τα φύλλα της είχαν στραφεί και τον κοίταζαν σαγηνευτικά, όπως η Φιλύρα τον Κρόνο. Όχι, σκέφτηκε. Δεν θα με κατακτήσεις. Θα σε παραμελήσω, δεν θ' ασχοληθώ με σένα, νύμφη πλανεύτρα....

Πέρασε καιρός. Πότιζε τα φυτά και τα δέντρα του με επιμέλεια. Το όμορφο δεντράκι διψούσε. Για νερό ή γι αγάπη; Κι όμως. Μεγάλωνε. Ομόρφαινε. Ήξερε πως θα κερδίσει τη μάχη. Γιατί εκείνη θα ζούσε 200 χρόνια, όταν εκείνος θα είχε προ πολλού χαθεί για πάντα. Η φλαμουριά μεγάλωνε, άνθιζε, σκορπούσε ολόγυρα την ευωδιά της. Όπως το ακριβό γαλλικό άρωμα μιας όμορφης γυναίκας. Ένα όπλο από τα πολλά για την κατάκτηση του άντρα. Εκείνος μάζεψε τους καρπούς της. Τις χειμωνιάτικες νύχτες της μοναξιάς του έβραζε το φλαμούρι του και το έπινε αργά πλάι στο αναμμένο τζάκι. Η ζεστασιά του χαλάρωνε το κορμί του, ηρεμούσε την ψυχή του, του χάριζε έναν ήσυχο ύπνο. Κατάλαβε πως όσο κι αν πάλεψε, εκείνη τον είχε κατακτήσει. Εκείνη με τα φύλλα-καρδιάς. Ολόκληρη μια καρδιά.... Το άλλο πρωί αποφάσισε να της μιλήσει: «Συγγνώμη! θα σε ποτίζω τώρα πια. Γιατί είσαι δική μου. Γιατί κυκλοφορείς στο σώμα και την ψυχή μου». Κι εκείνη του ψιθύρισε: «Μ' αγαπάς;» Την αγαπούσε. Της το βεβαίωσε με λόγια και με έργα. Την πότιζε κάθε μέρα. Τη χαιρετούσε. Της έλεγε σκέψεις που ποτέ ως τότε σε κανένα δεν είχε εξομολογηθεί. «Καλημέρα», θρόιζαν τα φύλλα-καρδιάς. «Σ' αγα-

πώ. Άμα φύγεις από τον κόσμο εγώ θα ζω. Και θα σε θυμάμαι. Κι όσο σε θυμάμαι, θα ζεις κι εσύ». Το μεσημέρι τον πείραξε: «Ήρθε ο χειμώνας και θα πέσουν τα φύλλα μου. Όμως θα ξαναβγούν όμορφα και δυνατά. Τα δικά σου όμως μαλλιά;» Δεν θύμωσε. Δεν μπορούσε να της θυμώσει. Χάιδεψε στοργικά τον κορμό της. Έμαθε στην πράξη κάτι που ήξερε από παλιά στη θεωρία: πως άνθρωπος και φύση, ζώα και φυτά, όλα σ' αυτόν τον κόσμο επικοινωνούν. Καθένα με τη γλώσσα του, τη μουσική. Είπε μια μέρα στην παρέα του ότι συζητούσε με τη φλαμουριά. «Και τι σου λέει; Τι της λες;» Έγλασαν και σταυροκοπήθηκαν. Δεν τους είπε. Αυτή η συνομιλία, αυτή η επαφή ήταν ιερή, μοναδική. Αυτός μόνο την ένιωθε. Οι άλλοι δεν καταλάβαιναν. Ίσως τελικά ήταν τυχερός. Ήξερε πως το όμορφο αυτό δέντρο θα έκανε και στο μέλλον ανθρώπους ευτυχισμένους, μέχρι να ξεραθεί. Μόνο όσους μπορούσαν να της μιλούν και ν' ακούν τη φωνή της. Τρελοί, θα έλεγε κάποια παρέα. Ευαίσθητοι θα έλεγαν οι πιο επιεικείς. Αλαφροίσκιωτοι, θα έλεγαν με δέος οι αφελείς. Η φλαμουριά ασάλευτη θ' ακολουθούσε την πορεία που της όρισε η φύση. Τυχεροί ίσως κάποιοι λίγοι που θ' άκουγαν τη φωνή και τα λόγια της, μόνο κάποιοι λίγοι. Οι πιο πολλοί δε θ' άκουγαν τίποτε. Η φύση ανοίγει διάλογο με όσους το θέλουν με πάθος. Οι περισσότεροι θα πορεύονται με τα άγχη τους, χωρίς ησυχασμό. Γιατί αρνούνται το διάλογο, ή, ίσως, και να μην τον αντέχουν.